

Sygn. akt II Ka 843/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2024r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSO Agnieszka Karłowicz

Protokolant sekr. sąd. Beata Wilkowska

po rozpoznaniu dnia 17 stycznia 2024r.

sprawy **P. S.**

obwinionego z art. 119 § 1 kw.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 2 października 2023r., sygn. akt II W 1205/22

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. W. 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem kosztów obrony z urzędu wobec obwinionego w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia obwinionego od opłaty i wydatków za II instancję przejmując te ostatnie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II Ka 843/23

UZASADNIENIE

P. S. został obwiniony o to, że:

I. w dniu 09 czerwca 2022 roku około godz. 08.52 w S. przy ul. (...) w sklepie (...) dokonał kradzieży alkoholu i artykułów spożywczo- przemysłowych o łącznej wartości 243,72 zł na szkodę tego sklepu

tj. o czyn z art. 119 § 1 kw

II. w dniu 12 lipca 2022 roku około godz. 13.30 w S. przy ul. (...) w sklepie (...) dokonał kradzieży artykułów przemysłowych o łącznej wartości 56,97 zł na szkodę tego sklepu

tj. o czyn z art. 119 § 1 kw

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem zaocznym z dnia 2 października 2023 r.

w sprawie II W 1205/22 uznał P. S. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to na podstawie art. 119 § 1 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 600 (sześciuset) złotych. W pkt II zwolnił obwinionego od zapłaty kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa, zaś w pkt III zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. W. kwotę 619, 92 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca obwinionego, zarzucając mu obrazę art. 7 kpk w zakresie oparcia wyroku na dowolnej i błędnej ocenie dowodów, nieustaleniu wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności

zmierzających do wykazania niewinności obwinionego, co niewątpliwie miało wpływ na treść wyroku oraz sposobu dokonywania ustaleń faktycznych, który pozostawia poza sferą rozważań istotne dowody i okoliczności z nich wynikające, a z innych nie wyciąga oczywistych wniosków, jest tym samym przejawem dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, a także mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażąco obrażając prawa procesowe, a mianowicie art. 2 § 1 pkt 1 oraz art. 4 w zw. z art. 5 § 1 i 2 oraz art. 7 i 410 kpk, przez wydanie orzeczenia uznającego obwinionego za winnego, bez dowodów uprawdopodobniających dokonanie. Podnosząc takowe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku wykazała, iż Sąd I instancji przeprowadził postępowanie w sposób zasługujący na akceptację. Zgromadzone dowody poddał ocenie, wbrew temu co twierdzi skarżący, zgodnej z dyrektywami płynącymi z treści art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw, w efekcie czego ustalony stan faktyczny jest wolny od błędów.

Należy przypomnieć, że podnoszenie zarzutu opartego jedynie na odmiennej ocenie dowodów dokonanej przez skarżącego, bez wskazania błędów natury faktycznej, logicznej, usterek w rozumowaniu, oparcia się na nieujawnionym materiale dowodowym albo oparcie się tylko na części materiału dowodowego, nie może prowadzić do podważenia wyroku Sądu I instancji. We wniesionej apelacji skarżący tak jednak czynił, skoro przedstawił jedynie własną, odmienną od dokonanej przez Sąd I instancji ocenę dowodów i to jeszcze taką, która nie respektowała wymogu uwzględnienia całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. Ten przewidziany w art. 410 k.p.k. obowiązuje nie tylko sąd przy rozstrzygnięciu konkretnej sprawy, ale także powinien być przestrzegany w środkach odwoławczych przez skarżących. Bez tego zawarte tam rozważania zawsze będą oceniane jako nieuprawnione, a więc i dowolne (postanowienie SN z 22.05.2019 r., II KK 135/19, LEX nr 2671513).

Brak jest podstaw dla zakwestionowania prawidłowości oceny wiarygodności dowodów, na których oparto ustalenia faktyczne, jak też zasadności wysnutych

na podstawie tych dowodów faktów dotyczących przebiegu obu zdarzeń.

Relację pracownika ochrony sklepu (...), zlokalizowanego w S. przy

ul. (...), tj. M. M. w zakresie opisu zachowania obwinionego z dnia 9 czerwca 2022 r. polegającego na włożeniu towarów do koszyka, poza butelką wody mineralnej, a następnie ich włożeniu do torby i niezapłaceniu za nie, z wyjątkiem wody mineralnej, potwierdza zapis monitoringu, co do którego brak jest podstaw do jego kwestionowania, chociażby w świetle jego wysokiej jakości obrazu i załączonych do akt wydruków, stanowiących uzupełnienie tego dowodu. Zresztą w trakcie postępowania nie podważał tego dowodu ani obwiniony, ani też jego obrońca. Z kolei w przypadku czynu z dnia 12 lipca 2022 r. należy przypomnieć, że obwiniony został ujęty na gorącym uczynku, zaraz po opuszczeniu strefy kas, przez pracownika ochrony D. K., która to opisała wygląd obwinionego, a po okazaniu jej fotografii na rozprawie w dniu 27 września 2023 r., przedstawiających osobę obwinionego, kategorycznie potwierdziła, iż sprawcą kradzieży, którego to ujęła, a wcześniej zauważyła na monitoringu wizyjnym zamontowanym w sklepie jest P. S.. Należy zauważyć, co słusznie podniósł Sąd Rejonowy, że dowody te znajdują potwierdzenie w przekazie obwinionego z fazy przygotowawczej postępowania, kiedy wówczas przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Twierdzeniom o braku wiedzy o zachowaniu jakie podjął w dniu 9 czerwca 2022 r. z uwagi na stan zdrowia psychicznego zaprzeczają jego wyjaśnienia z k. 153v akt sprawy „Ja schowałem do torby może kilka rzeczy, na pewno nie cały koszyk”. Warto przypomnieć, że o wartości dowodowej wyjaśnień obwinionego nie decyduje to, w jakim stadium zostały one złożone, lecz ich treść w konfrontacji z innymi dowodami sprawy i w żadnym wypadku nie można nadawać im większej wartości względem pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie. W razie zaś sprzeczności w wyjaśnieniach wartość dowodowa relacji złożonej w toku postępowania przygotowawczego jest taka sama jak zeznań, które zostały złożone na rozprawie. Decyzja, którą ze sprzecznych wersji uznać za wiarygodną, należy do sądu orzekającego (wyrok SN z 20.05.1978 r., V KR 78/78, OSNKW 1978, nr 12, poz. 147, wyrok SA w Poznaniu z 23.12.2021 r., II AKa 33/21, LEX nr 3307782). W świetle treści dowodów obciążających obwinionego i braku

jakichkolwiek podstaw do zakwestionowania wiarygodności tych dowodów, bowiem nie sposób uznać, aby osoby postronne, mające styczność z niniejszym postępowaniem z racji tylko pełnienia obowiązków służbowym, miałyby składać relację, która nie oddaje rzeczywistości, po to by bezpodstawnie obciążać obwinionego, który to w jednym przypadku został ujęty na tzw. gorącym uczynku, zaś w drugim uwidoczniony został na zapisie z monitoringu sklepu, uprawnieniem Sądu I instancji było odmówienie wiary wyjaśnieniom obwinionego z postępowania jurysdykcyjnego. Brak tym samym jest podstaw dla zakwestionowania prawidłowości dokonanej przez ten Sąd oceny wiarygodności wyjaśnień obwinionego, gdyż ocena ta uwzględnia dyrektywy jakie przewiduje art. 7 kpk, stosowany w postępowaniu w sprawach o wykroczenia poprzez odesłanie z art. 8 kpw. Przechodząc do oceny stanu psychicznego obwinionego, na który to powoływał się w trakcie postępowania, podnieść należy, że Sąd Rejonowy z uwagi na uzasadnione wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego obwinionego jakie wyłaniały się ze sprawy wywołał opinię biegłego. Jest ona wolna od wątpliwości, profesjonalna, a jednocześnie jasna i przejrzysta. Słusznie stała się wyznacznikiem stanu psychicznego obwinionego w chwili czynów. Biegły wydał opinię po przeprowadzeniu badania obwinionego, a także zapoznaniu się z jego dokumentacją medyczną. Wnioski jakie z niej wynikają są takie, że P. S. miał zachowaną zdolność do rozpoznania znaczenia zarzucanych mu czynów oraz pokierowania swoim postępowaniem. Miał więc on możliwość zachowania się zgodnie z prawem, a mimo to nie dał posłuchu normie prawnej. Nie zachodziły przy tym żadne okoliczności, które mogłyby wyłączyć, bądź ograniczyć jego winę. Wobec przekonującej argumentacji, zupełności wywołanej w sprawie opinii psychiatrycznej, w tym rzetelnego uzasadnienia włączenia tego dowodu do podstawy prawnej zaskarżonego wyroku przez Sąd merytorycznie rozpoznający sprawę, nie było przesłanek dopuszczenia kolejnej opinii w oparciu o przepis art. 201 kpk. Skądinąd pomimo, iż skarżący zarzucił dowolność całości zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie, to jednak nie przedstawił na łamach wywiedzionego środka zaskarżenia argumentacji o wadliwości omawianej opinii biegłego. Decyzja Sądu Rejonowego odnośnie wartościowania tego dowodu jak to wyżej podkreślono była słuszna.

Aby zasadnie, tym samym skutecznie podnieść zarzut obrazy art. 4 kpk nie wystarczy ogólne stwierdzenie o jego naruszeniu, które oparte jest na wyłącznie subiektywnym odczuciu strony, która wynika niejednokrotnie z odmiennej oceny materiału dowodowego skupiającej się tylko na korzystnych dowodach. O braku obiektywizmu Sądu można natomiast mówić wtedy, gdy zostały naruszone określone przepisy zawierające normy nakazujące lub zakazujące działań na niekorzyść określonej strony postępowania lub gdy w sposób wyraźny i udokumentowany Sąd faworyzuje jedną ze stron. Brak precyzyjnego odwołania się do sytuacji procesowej, w której doszło do przekroczenia tych przepisów czyni zarzut oparty na tychże przepisach bezzasadnym (wyrok SA w Warszawie z 18.10.2018 r., II AKA 402/17, LEX nr 2581120).

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 5 § 2 kpk na samym początku należy podnieść, że stawianie łącznie takiego zarzutu z zarzutem naruszenia art. 7 kpk jest nieprawidłowe, gdyż zarzuty te wzajemnie się wykluczają. Jeżeli bowiem skarżący kwestionuje ocenę dowodów co do ich wiarygodności, to takiej sytuacji dotyczy nie art. 5 § 2 kpk, lecz art. 7 kpk, natomiast gdy skarżący podważa prawidłowość ustaleń faktycznych wynikających z oceny dowodów – w sytuacji gdy sąd powziął wątpliwości, ale rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo gdy takich wątpliwości nie miał, choć powinien je powziąć - wówczas należy postawić zarzut naruszenia art. 5 § 2 kpk. Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie nie powziął takich wątpliwości. W świetle okoliczności wyłaniających się z akt sprawy Sąd Okręgowy również nie dostrzeża, ażeby takowe wątpliwości występowały. W związku z czym należało w pełni zaaprobować stanowisko Sądu Rejonowego, a zarzut skarżącego uznać za bezpodstawny.

Podobnie nieprawidłowym jest stawianie łącznie zarzutu naruszenia art. 7 kpk i art. 410 kpk. Jeżeli bowiem sąd dokonał oceny dowodu i uznał go za niewiarygodny, to tym samym, czyniąc ustalenia faktyczne, nie oparł ich na tym dowodzie. Wówczas wyłącznym uchybieniem może tu być naruszenie art. 7 kpk, a nie art. 410 kpk.

Dowód oceniony jako niewiarygodny został bowiem wzięty przez sąd pod uwagę, a więc spełniony jest zawarty w art. 410 kpk. wymóg, aby podstawą wyroku był „całokształt” okoliczności (dowodów) ujawnionych na rozprawie głównej. Inną natomiast kwestią jest to, czy dowód powinien stanowić podstawę ustaleń faktycznych, na których oparty został wyrok, ale to zależy wyłącznie od oceny dowodu, która następuje na podstawie art. 7 kpk.

Reasumując całość niniejszych wywodów stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu I instancji w zakresie oceny wiarygodności ujawnionego w toku postępowania materiału dowodowego. Skarżący w wywiedzionej apelacji w sposób obiektywny nie wykazał zaś nieprawidłowości postępowania dowodowego, w tym procesu pierwszoinstancyjnej oceny dowodów, które skutkowałyby uwzględnieniem przedstawionych zarzutów, nieudolnie próbując podważyć materiał dowodowy obciążający obwinionego i tok rozumowania przedstawiony w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

Tym samym skoro Sąd I instancji nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, to brak jest podstaw do kwestionowania przyjętych ustaleń faktycznych.

Z uwagi na zaskarżenie wyroku w zakresie winy obwinionego, Sąd Okręgowy zgodnie z brzemieniem art. 447 § 1 kpk, ocenił prawidłowość orzeczenia także w zakresie rozstrzygnięcia o karze. Wskazać należy, że aby dokonać korekty w omawianym zakresie zaskarżonego wyroku, niewspółmierność kary musiałaby być rażąca. Sąd Okręgowy nie stwierdził jednak, aby wymierzona zaskarżonym wyrokiem była takową. Rozstrzygnięcie o karze spotkało się ono z uznaniem Sądu Okręgowego. Reakcja prawno-karna przyjęta przez Sąd I instancji, a wyrażająca się karą grzywny w wysokości 600 zł, uwzględnia w sposób prawidłowy dyrektywy z art. 24 i 33 kw.

Sąd Rejonowy uwzględnił przy jej wymiarze, iż obwiniony uiszczył pokrzywdzonemu kwotę odpowiadającą (z nieznaczną różnicą 1,02 zł) wartości skradzionego towaru,

na co wskazuje uzasadnienie zaskarżonego wyroku. Kwota grzywny wymierzonej obwinionemu pozostaje w pełni współmierna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości popełnionego przez niego wykroczenia oraz zawiera w sobie ładunek dolegliwości niezbędnej dla pełnego uświadomienia obwinionemu konieczności poszanowania w każdej sytuacji przepisów prawa.

W sprawie oskarżony reprezentowany był przez obrońcę ustanowionego z urzędu, zatem Sąd Okręgowy na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1184 z późn. zm.), a także § 17 ust. 2 pkt 4 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1964 z późn. zm.) uwzględnił wniosek obrońcy i zasądził od Skarbu Państwa kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu obwinionemu w postępowaniu odwoławczym.

Apelacja obrońcy obwinionego okazała się całkowicie niezasadna, zatem zgodnie z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 121 kpw, obwiniony powinien ponieść koszty postępowania odwoławczego w całości, jednakże z uwagi na jego sytuację finansową, Sąd Okręgowy uznał, że zachodzą podstawy do zwolnienia go od ich uiszczenia.

Z tych względów Sąd Okręgowy, orzekł jak w wyroku.